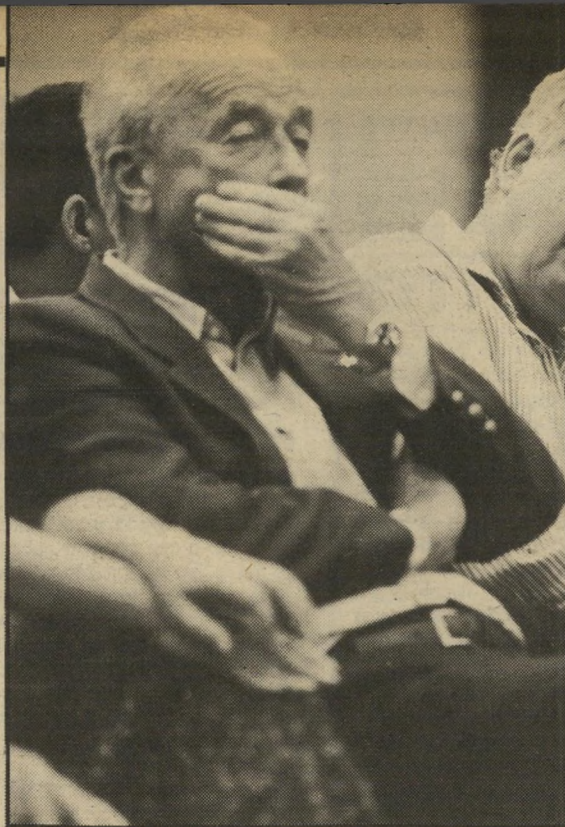

צור נרדם

רבין פיהק

חבר אלמוני ישן

קיסר עצם את עיניו

צדוק וימום

נות. אולי העיתונות היא זו שציפי תה ליותר מדי, ושציפיותיה לא התגשמו. העיתונים הירבו לספר על בדיקת, שעומדת מיפלגת העבודה לבצע. בכירי המיפלגה סיפרו כותרות שמנות, ובהן סיפרו שפרס סיים את תפקידו כיו"ר המיפלגה, שהגיעה העת להחליף אותו, שהגיעה שעתם של צעירים ממנו, שהוא נכשל, גמר, והביא אסון אלקטורלי על המיפלגה המיפוארת. אמרו ואמרו ואמרו, אך איש מכל אלה לא קם ואמר את הדברים במקום שבו היו צריכים להיאמר. איש מהם לא קם ואמר את כל הטענות והמענות נגד פרס, במרכז ההקונגרסים.

היתה מין הרגשה מוזרה, שהכל יודעים שהמצב אבוד, ואיש אינו עושה דבר כדי לתקנו, כדי לשנר תו. היתה הרגשה שהשרים חוששים לאבד את כיסאם הנוח והמרופר, את מכוניות ההפאר שלהם, את הכי בוד והיקר שמקנה התפקיד.

אמרו שזה זמן רב שלא נערך במיפלגה דיון מדיני רציני, אך איש לא דרש לקיים כזה. אמרו שלא נערך במיפלגה דיון רציני על

מדיניותו של רבין בשטחים הכבד שים, אך איש לא דרש דיון כזה. כאילו פחדו הכל לפגוע ברבין, לי אור סיקרי דעת-הקהל, המראים פר פולריות רבה כל-כך לשרהביט חון. מדוע לפגוע במעמרו של ה איש המוביל הרחק מעבר לשאר חבריו במיפלגה בסקרים אלה? מי דוע לקלקל את הקלף הטוב ביותר שיש למיפלגת-העבודה ביד?

ופרס? פרס ישב במקומו, בדיוק בשורה הראשונה כאמצע, מביט אל הרוברים העולים בזה אחר זה אל דוכן-הגואמים ואינם אומרים דבר. אינם מטיחים בו את ההאשמות שצפו, אינם מצביעים על כישלונו, אינם דורשים להחליפו.

רק השלט הלבן, עם אותיות ה-אמת, היה מונח לו שעה ארוכה, עד שבא נער, מצעירי מיפלגת העבודה, וגאל אותו מתנוחתו. ואולי יכול השלט לסמל את מצבה של מיפלגת-העבודה. הרוק אל הארץ, איש אינו דורך עליו, איש גם אינו נוגע בו. ומי שגאל אותו לכסוף היה נער, הנמצא כי חופש-פסח מבית-הספר.

צילום: ציון צפרייר